

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **ŠKODAEXPORT a. s.**, se sídlem Opletalova 41/1683, Praha 1, zastoupen JUDr. Jindřiškou Munkovou, advokátkou se sídlem Národní třída 10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Ant. Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) **ŠKODA HOLDING, a. s.**, se sídlem Václavské nám. 837/11, Praha 1, zastoupena JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Nad Štolou 12, Praha 7, 2) Ing. Milan Bufka, správce konkursní podstaty úpadce společnosti Škoda, a. s., se sídlem Brojova 2113/16, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení **ŠKODA HOLDING, a. s.** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2006, č. j. 9 Ca 305/2004 – 92,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II. Stěžovatelé Úřad průmyslového vlastnictví a **ŠKODA HOLDING, a. s. jsou povinni zaplatit** účastníku řízení **ŠKODAEXPORT a. s.** na náhradě nákladů řízení každý částku 3600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Jindřišky Munkové.
- III. Osoba zúčastněná na řízení Ing. Milan Bufka, správce konkursní podstaty úpadce společnosti Škoda, a. s., **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2006, č. j. 9 Ca 305/2004 – 92, zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12. 11. 2004, č. j. O-89297, který k rozkladu změnil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen Úřad) ze dne 3. 10. 2003, č. j. O-89297 ve výroku tak, že ochranná známka č. 179319 ve znění „ŠKODAEXPORT“ se podle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) prohlašuje za neplatnou v celém rozsahu výrobků a služeb. *** Městský soud dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že námitka, v níž žalobce vytýká správnímu orgánu nesprávnost posouzení klamavosti a nepravdivosti napadené ochranné známky, je opodstatněná. Pokud správní orgán shledal, že slovní prvek ŠKODAEXPORT v napadené ochranné známce vyvolává dojem, že se jedná o vývoz zboží vyrobeného nebo majícího původ u navrhovatelů výmazu napadené ochranné známky (Škoda, a. s. a Škoda Holding, a. s.) a může tedy spotřebitele klamat či uvést v omyl, tyto jeho závěry nesprávně akcentují jazykový význam jednotlivých částí slovní známky ŠKODAEXPORT a přehlíží skutečnost, že slovní prvek napadené ochranné známky je tvořen jediným slovem, složeným ze dvou částí, korespondujícím s kmenem obchodního jména firmy žalobce (písmena od sebe nejsou oddělena a stylizovaný rámeček jednotlost slova zvýrazňuje). Městský soud se však ztotožnil s předsedou Úřadu, co se týče možnosti rozdělení slovního prvku na dvě části, jež mají z jazykového hlediska vlastní význam - ŠKODA a EXPORT. V případě slova ŠKODA ale nesouhlasí s tím, že by se spotřebitelům vybavilo především jméno Emila Škody, zakladatele firmy Škoda Plzeň, a. s., spíše má za to, že se veřejnosti pod tímto slovem vybaví v první řadě společnost z Mladé Boleslavi vyrábějící automobily téže značky. Městský soud je proto toho názoru, že slovo Škoda není příznačné jen pro navrhovatele výmazu napadené ochranné známky a z tohoto důvodu nemusí slovní prvek ochranné známky ŠKODAEXPORT vyvolávat dojem, že se jedná o vývoz zboží vyrobeného společnostmi Škoda, a. s. a Škoda Holding, a. s. Podle městského soudu není ani možné souhlasit se závěrem správních orgánů o dominanci slovního prvku ŠKODA a nedistinktivnosti slovního prvku EXPORT. Část slovního prvku ŠKODA není ve srovnání s druhou částí ničím zvýrazněna, ať již z hlediska grafického či fonetického. Část slovního prvku EXPORT, která v napadené ochranné známce není od předchozí části nijak oddělena a která spotřebitele informuje o zaměření aktivit žalobce, je částí natolik výraznou, že je z obou výše uvedených hledisek způsobilá k dostatečnému odlišení napadené ochranné známky od namítaných ochranných známek. Pro posouzení nepravdivosti a klamavosti napadené ochranné známky městský soud shledal významnou zejména skutečnost, že žalobce skutečně v minulosti vyvážel, byť nikoliv výlučně, také výrobky osob zúčastněných na řízení. Městský soud dal rovněž žalobci za pravdu, že předmětem jeho podnikatelské činnosti i osob zúčastněných na řízení není výroba či obchod s běžným spotřebním zbožím, neboť zboží je poptáváno specializovanou spotřebitelskou veřejností. Dále poukázal na skutečnost, že slovní prvek napadené ochranné známky ve znění ŠKODAEXPORT je zcela shodný s obchodním jménem žalobce, jež se v důsledku dlouholetého užívání pro něj stalo příznačné. Obchodní jméno žalobce je třeba proto odvozovat od jeho právního předchůdce – podniku zahraničního obchodu ŠKODAEXPORT (od roku 1966). Název tohoto podniku zahraničního obchodu byl po desetiletí užíván v dobré víře a byl zde vytvářen – především směrem do zahraničí – goodwill takto označeného subjektu. Toto vše má za následek, že ve spotřebitelské i

zákaznické veřejnosti je žalobce jako nynější nositel obchodního jména ŠKODAEXPORT rozlišován v dostatečné míře, a proto je městský soud přesvědčen, že slovní prvek obsažený v ochranné slovní známce nemůže uvádět spotřebitele v omyl v tom směru, že by se mohli domnívat, že jde o výrobky či služby poskytované osobami zúčastněnými na řízení. Závěr předsedy Úřadu o nepravdivosti a klamavosti napadené ochranné známky, o oprávněnosti návrhu na výmaz, posouzeném jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou, městský soud shledal ze shora uvedených důvodů za nezákonný. Jeho rozhodnutí navíc označil za nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění není uvedeno, zda byla věc posuzována podle ustanovení § 4 nebo § 6 zákona o ochranných známkách. Rovněž zcela pominul poslední větu ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách a nezabýval se otázkou posouzení zápisné způsobilosti ochranné známky z pohledu tohoto zákona.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala osoba zúčastněná na řízení ŠKODA HOLDING, a. s. (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku městského soudu podal také předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „stěžovatel“), kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti k argumentaci městského soudu týkající se klamavosti a zaměnitelnosti ochranných známek namítala, že slovo „ŠKODA“ má dva jazykové významy, z nichž první (újma způsobená v majetkové či osobnostní sféře poškozeného) lze jen těžko akceptovat v porovnání se zaměnitelností s označením ŠKODAEXPORT, které je složenina vzniklá pouhým slepením slov ŠKODA a EXPORT bez jakéhokoli fantazijního prvku. Městský soud stěžovateli vyčítá, že nedostatečně akcentoval, že označení ŠKODAEXPORT tvoří jedno slovo a zároveň mu však dává za pravdu, že zmíněné označení lze rozdělit na dvě slova, která mají svůj vlastní význam. Uvedené dělení však považuje stěžovatelka za nesprávné. Městský soud popírá, že označení ŠKODAEXPORT může působit klamavě. Na jedné straně vyvrací, že by evokovalo jména Emila Škody, na druhé straně však připouští zaměnitelnost s mladoboleslavským výrobcem automobilů. Ochranné známky obsahující prvek ŠKODA byly prohlášeny rozhodnutím stěžovatele ze dne 24. 7. 1995 ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů za proslulé. Není tedy pravda, jak tvrdí městský soud, že slovo ŠKODA nemusí vyvolávat dojem organizační a hospodářské souvislosti žalobce a stěžovatelky. Nesprávný je též závěr městského soudu, že pokud žalobce obchoduje i s jinými výrobky než s výrobky stěžovatelky a společnosti ŠKODA a. s., nelze tuto skutečnost považovat za okolnost způsobující klamavé označení, protože pokud ochranná známka či označení s ní zaměnitelné je jiným subjektem používáno i pro další výrobky či služby bez souhlasu majitele známky, musí tato skutečnost nutně způsobovat klamavost a zaměnitelnost takových výrobků či služeb na trhu. Zaměnitelnost ochranných známek ŠKODA a ŠKODAEXPORT není vyloučena z důvodu dlouhodobého užívání označení ŠKODAEXPORT v rámci obchodní firmy, neboť podmínky užívání obchodní firmy nejsou shodné s podmínkami užívání ochranné známky. Pokud městský soud konstatoval, že napadená ochranná známka může evokovat spojení s mladoboleslavským podnikem, sám si protirečí ve svém tvrzení, že pojem klamavosti v sobě nezahrnuje pouhou možnost záměny do budoucna, zejména pak proto, že nebylo zjištěno, že by někdy v minulosti u

spotřebitelů k takovému omylu došlo. Starší namítané ochranné známce je téměř 90 let, jde o známku slovní obsahující jediný vysoce distinktivní prvek ŠKODA, tudíž jde o známku proslulou, všeobecně známou s dobrým jménem i za hranicemi tuzemska. Naproti tomu napadená ochranná známka je kombinovanou ochrannou známkou v provedení kombinace slovního prvku ŠKODAEXPORT ohraňovaného lehce stylizovaným rámečkem kopírujícím obrysy nápisu. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč městský soud neshledává odůvodněným závěr o existenci pravděpodobnosti záměny obou srovnávaných ochranných známek z důvodu podobnosti. Stěžovatelka již poukázala na antagonismus v argumentaci městského soudu, kdy na jedné straně souhlasí s tvrzením, že označení ŠKODAEXPORT je složeninou dvou slov, a na druhé straně považuje dělení označení ŠKODAEXPORT za umělé a nesprávné. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí prokázal distinktivnost slova ŠKODA, naproti tomu ve slově EXPORT absentuje rozlišení a je samostatně nepoužitelné. Na základě toho je tvrzení městského soudu o neoddělitelnosti prvku ŠKODA od prvku EXPORT irelevantní. Stejně tak není reálné tvrzení městského soudu, že stylizovaný rámeček přispívá k nezaměnitelnosti obou označení. Stěžovatelka rovněž městskému soudu vytkla, že vůbec nezkoumal skutečnost, zda by mohlo označení ŠKODAEXPORT neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti označení ŠKODA a známkové řady s jednotícím prvkem ŠKODA. Výtku městského soudu ohledně neposouzení zápisné způsobilosti napadené ochranné známky i podle nové právní úpravy (zákon č. 441/2003 Sb.) považuje za zcela lichou. Podle stěžovatelky je tedy jednak napadený rozsudek částečně nepřezkoumatelný pro rozpornost jeho odůvodnění a jednak v něm vyslovené právní hodnocení považuje jsou nesprávné. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatelka navrhl, aby jej zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že i mladoboleslavský výrobce automobilů odvozuje svůj název od společnosti Škoda se sídlem v Plzni. Rovněž otázka výlučnosti služeb poskytovaných vlastníkem napadené ochranné známky není předmětem zkoumání při zjišťování, zda ochranná známka je či není klamavá. Výluka deceptivních označení ze zápisu ochranných značek je výlukou absolutní, kterou nelze zhojit dodatečným užíváním ani případným souhlasem osoby oprávněné. Městský soud si upravil účelově tvrzení stěžovatele v napadeném rozhodnutí, že tento není povinen zkoumat, zda přihlašované označení skutečně klame v době zápisu nebo zda k tomu došlo v minulosti anebo k tomu dojde v budoucnu. Absolutní zákaz zápisu deceptivních ochranných známek však není založen na uvážení o skutečnostech, které zde ještě nejsou. Pro rozhodnutí o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je podstatné, zda existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti z důvodu shodnosti či podobnosti posuzovaných ochranných známek. Městský soud prohlašuje za účelové rozdělení označení ŠKODAEXPORT na dva prvky, přičemž podle něj slovo EXPORT dostatečným způsobem ozvláštňuje celou ochrannou známku, která je tak způsobilá k dostatečnému odlišení z hlediska vizuálního i fonetického. Slovo „Škodaexport“ není slovem české mluvnice, ale uměle vytvořeným slovem. Přijetím argumentace městského soudu by stačilo ke kterékoliv ochranné známce přidat jako její součást označení EXPORT a známka by se tak stala sama o sobě ozvláštěnou (např. Coca-Cola EXPORT apod.). Úvaha a argumentace městského soudu, že slovní prvek EXPORT spotřebitele informuje o zaměření aktivit žalobce, nemá oporu ani ve správní spise ani ve známkovém právu. Je

tomu tak zejména proto, že ochranná známka ŠKODAEXPORT je zapsána rovněž pro výrobky, jejichž výčet se mnohdy kryje se seznamem výrobků, pro něž jsou zapsány namítané starší ochranné známky. Přechodné ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách je zvláštní právní úpravou, která má aplikační přednost před úpravou obecnou, jež je dána ustanovením § 32 tohoto zákona. Navíc se zde zřetelně projevuje rozdíl mezi veřejnoprávní a soukromoprávní ochranou poskytovanou ochranným známkám právním řádem. Znamkové právo brání ochranné známky před nebezpečím záměny, obchodní právo brání před jednáním, jímž je vyvoláno nebezpečí záměny. Chrání tak vlastníka starší ochranné známky před nebezpečím záměny se známkou mladší, před nebezpečím zhoršení její rozlišovací způsobilosti. Ve správním řízení se neposuzuje vztah uživatelů, ale vztah dvou označení. Jelikož městský soud nesprávně vyložil aplikovanou právní normu, stěžovatel navrhl, aby rozsudek městského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalobce se vyjádřil k oběma kasačním stížnostem.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelky poukázal na to, že stěžovatelka zanikla dne 23. 8. 2006 fúzí se společností HQU International, a. s. se sídlem v Praze. Kasační stížnost byla podána neexistující osobou, která nemůže být osobou zúčastněnou na řízení a nemůže činit právní úkony. K otázce zaměnitelnosti obou ochranných známek, resp. klamavosti napadené ochranné známky uvádí, že obchodní jméno ŠKODAEXPORT si nevybral sám, ale bylo mu určeno právním předpisem a v rámci transformace mu bylo zachováno souhlasným projevem zakládajících členů včetně koncernu ŠKODA. Průměrný spotřebitel si označení ŠKODA spojí spíše se společností ŠKODA AUTO, a. s. než s podnikem ŠKODA HOLDING, a. s. Ochrannou známku společnosti ŠKODA, a. s. žalobce nikdy nezpochybňoval, jeho ochranná známka byla zapsána nezávisle na ní, ještě před prohlášením její proslulosti. Označení ŠKODAEXPORT bylo pro žalobce příznačné již před tím než byly ochranné známky osob zúčastněných na řízení prohlášeny za proslulé. V případě výmazu ochranné známky – prohlášení ochranné známky za neplatnou, kdy stěžovatelka vytýká městskému soudu, že nezkoumal, že označení ŠKODAEXPORT by mohlo neoprávněně těžit z rozlišovací způsobilosti označení ŠKODA a znamkové řady s jednotícím prvkem ŠKODA, žalobce ve zkratce popsal průběh správního řízení a k otázce klamavosti ochranné známky ŠKODAEXPORT ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, resp. § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uvedl, že o tomto důvodu nebylo v průběhu řízení rozhodováno. Až rozhodnutím stěžovatele ze dne 3. 10. 2003 byl překvalifikován důvod výmazu na ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ze znění zákona o ochranných známkách vyplývá, že správní orgán, nikoliv soud, je povinen zjistit a odůvodnit, zda užití napadení ochranné známky by neoprávněně těžilo z rozlišovací způsobilosti namítané ochranné známky nebo její dobré pověsti nebo jí bylo na újmu. Žalobce se proto neztotožňuje s výkladem stěžovatele, který tvrdí, že na základě ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách k uvedenému ani dojít nemusí, postačí však pouhá reálná možnost dotčení práv majitele namítané ochranné známky, takže není nutné je prokazovat. Podle judikatury se soud musí omezit pouze na zkoumání, zda úsudek správního orgánu je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny. Své kognici soud pouze může, – a k žalobní námitce musí, podrobit hodnocení důkazů potud, zda bylo úplné a z hlediska

aplikované normy také logické. Městskému soudu s ohledem na uvedené nelze vytknout pochybení, jestliže shledal neúplnost provedeného dokazování a z toho vyplývající nedostatek správnosti úsudku správního orgánu. S městským soudem žalobce souhlasí i v tom, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné, neboť tento neposoudil zápisnou nezpůsobilost také z hlediska ustanovení § 51 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Žalobci nadto svědčí ustanovení § 5 citovaného zákona, které připouští zápis označení uvedeného v ustanovení § 4 písm. b) citovaného zákona do rejstříku, jestliže přihlašovatel prokáže, že takové označení získalo před zápisem rozlišovací způsobilost užíváním v obchodním styku ve vztahu k výrobkům či službám přihlašovatele, pro které je požadován zápis do rejstříku.

Ke kasační stížnosti stěžovatele žalobce uvedl, že pokud z nálezu Ústavního soudu dovozuje, že je mu jako správnímu orgánu svěřeno oprávnění posoudit nejen skutkové okolnosti, nýbrž i aplikaci příslušné právní normy včetně interpretace pojmů v ní uvedených, jde o příliš extenzivní výklad, který má sloužit k odůvodnění změny důvodu výmazu, která byla provedena v průběhu řízení po čtyřech letech od zahájení řízení. Je vyloučeno, nebo minimálně sporné, aby stejný správní orgán ve stejném řízení překvalifikoval důvod výmazu spočívající v zaměnitelnosti na důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti. Důvody, které Úřad v rozhodnutích uváděl, existovaly v době zápisu ochranné známky ŠKODAEXPORT, přičemž toto označení bylo v roce 1994 zapsáno bez jakýchkoliv pochybností jako ochranná známka. Uvedené označení přitom již více než tři desítky let žalobce užíval, než požádal o jeho zápis. V případě samotného znaku klamavosti argumentuje stěžovatel klamáním spotřebitelů v obecné rovině. Všeobecně, i v tomto případě, činí zásadní rozdíl mezi veřejnoprávní a soukromoprávní ochranou poskytovanou právním řádem ochranným známkám. Znamkové právo, i právo proti nekalé soutěži, brání ochranné známce před nebezpečím záměny. To připouští i stěžovatel. Z hlediska lingvistického není rozdíl mezi zaměnitelností a klamavostí příliš markantní, z hlediska právního v tom však už rozdíl je, a výrazný. Pro zaměnitelnou ochrannou známku lze uplatnit ustanovení § 5 zákona o ochranných známkách, za splnění podmínek zde uvedených. Pro důvod klamavosti podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. g) citovaného zákona však ustanovení § 32 odst. 2 tohoto zákona nesvědčí. Přinejmenším sporné je stanovisko stěžovatele, pokud tvrdí, že není povinen zkoumat, zda přihlašované označení klame v době zápisu nebo předtím v minulosti, neboť podle jeho názoru jde o stav trvalý a neměnný. Odvoláváním se na fakt, že se Česká republika stala členem Evropské unie, je přehlížena skutečnost, že předmětné rozhodnutí stěžovatele bylo jedním ze série rozhodnutí v dané věci, kdy se však rozhodovalo o zaměnitelnosti jako důvodu výmazu na základě ustanovení § 25 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Označení ŠKODAEXPORT nevykazuje žádný z důvodů klamavosti, neboť je shodné s obchodním jménem jejího vlastníka. Žalobce odmítá názor městského soudu na umělost dělení jednoslovného názvu ŠKODAEXPORT jako návod na obcházení zaměnitelnosti dvou označení. Ze strany městského soudu jde o odmítnutí argumentace stavící na znalosti českého jazyka a znalosti historie Škodových závodů v Plzni, které nejsou všem zákazníkům jak žalobce, tak společnosti ŠKODA, a. s. známy.

Z důvodů uvedených v obou vyjádřeních žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Stěžovatelka k vyjádření žalobce sdělila, že ke dni podání kasační stížnosti (16. 2. 2007) byla výlučným vlastníkem kmenových ochranných známek „ŠKODA“ společnost ŠKODA HOLDING, a. s. Společnost ŠKODA HOLDING, a. s. se sídlem v Plzni, Tylova 1/57 zanikla fúzí se společností HQU International, a. s. ke dni 23. 8. 2006, které ke stejnému datu změnila obchodní jméno na ŠKODA HOLDING, a. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasačních stížností napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou zda byla stěžovatelka aktivně legitimována k podání kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 69 odst. 1, 3 obch. zák. mohou být společnosti se sídlem v České republice přeměněny mimo jiné fúzí, která se může uskutečnit formou sloučení nebo splynutí. Při fúzi obchodních společností sloučením vždy jedna ze společností, které se slučují a kterou obchodní zákoník označuje jako nástupnickou společnost, nezaniká, ale přebírá jmění ostatních (slučovat se mohou dvě ale i více obchodních společností) slučovaných společností, které sloučením zanikají. Při sloučení nevzniká nová právnická osoba (§ 69a odst. 1 obch. zák.). Při fúzi splynutím zanikají všechny splyvající společnosti a jejich splynutím vzniká nová právnická osoba, na niž přechází jmění všech zanikajících (opět jich může splyvat více) společností (§ 69a odst. 2 obch. zák.).

Podle ustanovení § 15 odst. 2 zákona o ochranných známkách přechází ochranná známka na nového vlastníka též v případech stanovenými zvláštními právními předpisy. Citované ustanovení odkazuje v poznámce pod čarou mimo jiné na ustanovení § 69a obch. zák. Nejvyšší správní soud si je vědom, že funkcí poznámky pod čarou je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99), nicméně v případě fúze jak sloučením, tak splynutím přechází jmění zanikajících společností na jinou, popř. nově zakládanou, společnost (§ 69a odst. 1, 2 obch. zák.). Je tedy mimo jakoukoliv pochybnost, že namítaná ochranná známka, a práva k ní náležící, přešla na nástupnickou společnost stěžovatelky, která k datu fúze změnila své obchodní jméno z HQU International, a. s. na ŠKODA HOLDING, a. s. Nejvyšší správní soud má za tohoto skutkového stavu za to, že kasační stížnost byla podána osobou aktivně legitimovanou k jejímu podání.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 5. 1994 byla přihlášena a dne 31. 8. 1994 zapsána do rejstříku ochranných známek kombinovaná ochranná známka č. 179319 ve znění „ŠKODAEXPORT“, jejímž vlastníkem je společnost ŠKODAEXPORT, a. s. Praha. Návrhem doručeným Úřadu dne 17. 5. 1996 se společnost ŠKODA, a. s., domáhala výmazu této ochranné známky z důvodu tvrzených podle ustanovení § 25 odst. 2 a 3 zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a současně poukázala na zápisnou nezpůsobilost napadené ochranné známky pro rozpor s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Úřad rozhodnutím ze dne 3. 10. 2003, č. j. O-89297 rozhodl, že ochranná známka č. 179319 ve znění „ŠKODAEXPORT“ se podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

s odvoláním na ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vymazává z rejstříku ochranných známek účinky od počátku platnosti ochranné známky. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 12. 11. 2004, č. j. O-89297 bylo změněno rozhodnutí Úřadu tak, jak bylo výše uvedeno. Návrh na výmaz napadené ochranné známky byl podán podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 2, 3 zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů o ochranných známkách. Stěžovatel jako správní orgán II. stupně tento návrh projednal ve smyslu ustanovení § 52 odst. 1 a 4 zákona o ochranných známkách jako návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou podle ustanovení § 32 odst. 1 tohoto zákona. V odůvodnění konstatoval, že podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochranných známkách, je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Z uvedeného důvodu posuzoval rozpor se zákonem podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť ochranná známka byla zapsána v době platnosti a účinnosti tohoto zákona a dospěl k závěru, že napadená ochranná známka byla do rejstříku známek zapsána v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 citovaného zákona. Protože návrh na výmaz podaný podle § 25 odst. 2 a 3 zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů stěžovatel na základě § 52 odst. 4 zákona o ochranných známkách překvalifikoval jako návrh na prohlášení neplatnosti podle § 32 odst. 3 citovaného zákona, zabýval se v rozhodnutí podmínkami, jež jsou stanoveny v § 7 odst. 1 písm. a) a b) citovaného zákona. Na základě skutkových zjištění, výpisu z registru ochranných známek, zejména porovnáním hlediska fonetického, vizuálního, sémantického a významového napadené ochranné známky s registrovanými známkami stěžovatelky a společnosti ŠKODA, a. s., jakož i srovnáním výrobků, dospěl stěžovatel k závěru, že u napadené ochranné známky „ŠKODAEXPORT“ existuje pravděpodobnost záměny se staršími registrovanými ochrannými známkami. Poukázal také na to, že ochranné známky č. 152674 a č. 152673 ve znění „ŠKODA“ byly dne 24. 7. 1995 prohlášeny za proslulé. Ochranné známky stěžovatelky a společnosti ŠKODA, a. s., ve znění „ŠKODA“, „SKODA“ apod., byly přihlášeny do rejstříku ochranných známek v letech 1929 až 1992.

V dané věci správní orgán rozhodoval o posouzení zápisné způsobilosti napadené ochranné známky „ŠKODAEXPORT“ v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku (31. 8. 1994), jímž byl zákon č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nemůže být ochrannou známkou klamavé nebo nepravdivé označení.

Skutkovým zjištěním a argumentací správního orgánu ve vztahu k ustanovení § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nelze nic vytknout. Ovšem ve vztahu k posuzování zápisu napadené ochranné známky podle nové právní úpravy (§ 52 odst. 1 věta druhá zákona o ochranných známkách) se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem městského soudu týkajícím se částečné nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí.

Vzhledem k ustanovení § 52 odst. 1 věta druhá zákona o ochranných známkách, které stanoví, že ochranná známka nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis

v souladu s tímto zákonem, je nutné, aby správní orgán, který posuzuje zápisnou způsobilost napadené ochranné známky v době účinnosti nové právní úpravy, posoudil zápisnou způsobilost i podle nových zákonných hmotněprávních požadavků.

Nejvyšší správní soud shledal důvodnou vytýkanou nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí ve vztahu k aplikovanému ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochranných známkách, v němž je stanoveno, že Úřad v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu prohlásí ochrannou známku za neplatnou, pokud byla zapsána v rozporu s § 4 nebo § 6 tohoto zákona. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí ve výroku uvedl, že ochranná známka č. 1793 ve znění „ŠKODAEXPORT“ se podle ustanovení § 32 odst. 1 a 3 zákona č. 441/2003 Sb., prohlašuje za neplatnou v celém rozsahu výrobků a služeb. S ohledem na obsah ustanovení § 32 odst. 1 citovaného zákona, bylo nezbytné v odůvodnění rozhodnutí konkrétně uvést, který z důvodů obsažených v § 4 nebo § 6 správní orgán shledal podstatným pro prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky. Takový výrok, který postrádá konkrétní odůvodnění a patřičnou argumentaci, nelze přezkoumat, neboť soud nemůže domýšlet, a z logiky věci určovat, které důvody pro odmítnutí ochrany shledal správní orgán za naplněné, a v jejichž důsledku prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou. Ze skutkového stavu věci je pouze zřejmé, že důvody stanovené v § 6 citovaného zákona nepřipadají v projednávané věci v úvahu. Z napadeného správního rozhodnutí rovněž není zřejmé, zda se správní orgán vyjadřoval ve vztahu k problematice rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky ve smyslu ustanovení § 4 nebo § 5 citovaného zákona.

Za další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí městský soud označil chybějící posouzení souladu zápisu napadené ochranné známky s novou právní úpravou (§ 52 odst. 1 věta druhá zákona o ochranných známkách). V tomto směru se však Nejvyšší správní soud se závěrem městského soudu neztotožňuje. Lze sice správnímu rozhodnutí vytknout určité nedostatky z hlediska požadavků na dostatečně zjištěný skutkový stav pro rozhodnutí o zaměnitelnosti či nezaměnitelnosti napadené ochranné známky, ale absolutní nedostatek posouzení zápisné způsobilosti známky podle nové právní úpravy nikoliv. V tomto smyslu si městský soud odporuje, neboť v odůvodnění na str. 29 napadeného rozsudku uvedl, že „se dále zabýval přezkumem zákonnosti napadeného správního rozhodnutí pokud jde o závěry žalovaného (Úřad průmyslového vlastnictví) týkající se splnění podmínek pro prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou podle § 7 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 441/2003 Sb., přičemž soud dospěl k závěru, že ... považuje za nesprávný závěr správních orgánů obou stupňů o existenci pravděpodobnosti záměny srovnávaných ochranných známek z důvodu jejich podobnosti.“ Z uvedeného je zřejmé, že městský soud se sám zabýval přezkumem závěrů správního orgánu týkajících se existence či neexistence pravděpodobnosti záměny mezi naříkanými známkami.

Ve vztahu k prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky podle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách, které se svým obsahem váže na důvody neplatnosti podle § 7 citovaného zákona, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je zřejmé, že se stěžovatel zabýval otázkou existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti a zohlednil zápisnou způsobilost i podle právní úpravy obsažené v zákoně o ochranných známkách. V napadeném

rozhodnutí dospěl k závěru, že existuje pravděpodobnost záměny napadené ochranné známky ŠKODAEXPORT s ochrannými známkami stěžovatelky a společnosti Škoda, a. s. na straně veřejnosti, neboť není vyloučeno, že si spotřebitel udělá nesprávný závěr o původu zboží či služeb označených napadenou ochrannou známkou a bude je dávat do souvislosti s majiteli ochranných známek „ŠKODA.“ Tímto může napadená ochranná známka u spotřebitelů vyvolat klamný dojem o původu zboží a neoprávněně tak těžit z rozlišovací způsobilosti ochranných známek stěžovatelky a společnosti Škoda, a. s. Stěžovatel tedy neshledal u napadené ochranné známky dostatečnou rozlišovací způsobilost ve vztahu k dříve registrovaným ochranným známkám, naopak výrazná rozlišovací způsobilost ochranných známek obsahujících slovo „ŠKODA“ (některé z nich byly prohlášeny v roce 1995 za proslulé) byla jedním z důvodů, proč byla napadená ochranná známka ve znění ŠKODAEXPORT prohlášena za neplatnou. Nelze proto podle názoru Nejvyššího správního soudu napadenému správnímu rozhodnutí vytykat nepřezkoumatelnost v tom smyslu, že se v rozporu s § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách, nezabývalo posouzením souladu zápisu napadené ochranné známky s novou právní úpravou, neboť z jeho odůvodnění je zřejmé, jaké logické úvahy a skutkové okolnosti správní orgán při svém rozhodování zohlednil.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud pouze pro orientaci ve vztahu k požadavkům na skutková zjištění, která jsou k rozhodnutí o zaměnitelnosti ochranných známek nutná a které správní orgán v procesu rozhodování musí zohlednit, odkazuje na konstantní judikaturu Soudního dvora Evropských společenství (dále jen „Soudní dvůr“) k této problematice. Platná právní úprava již nehovoří o „klamavosti“ ochranné známky či její „zaměnitelnosti“, nýbrž o „pravděpodobnosti záměny“, což lépe odpovídá dikci směrnice Rady ze dne 21. 12. 1988 č. 89/104/ES o harmonizaci známkových zákonů členských států. Tato skutečnost ovšem neznamená, že by se dosavadní judikatura týkající se existence možnosti záměny, resp. možnosti zaměnitelnosti, stávala nepoužitelnou či zastaralou. K otázce posouzení nebezpečí záměny a k jednotlivým relevantním kritériím se vyslovil Soudní dvůr v rozsudku ze dne 11. 11. 1997, SABEL, C-251/95, Recueil, s. I-6191, bod 23, v němž vyslovil, že „posouzení nebezpečí záměny, které musí být provedeno s přihlédnutím ke všem relevantním faktorům, co se týče vzhledové, sluchové a pojmové podobnosti kolidujících ochranných známek, musí být založeno na celkovém dojmu, kterým ochranné známky působí, s přihlédnutím zejména k rozšiřujícím a dominantním prvkům ochranných známek. Průměrný spotřebitel dotčeného druhu výrobku nebo služby, jehož vnímání ochranných známek hraje rozhodující roli při celkovém posouzení nebezpečí záměny, totiž obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nevěnuje se zkoumání různých detailů.“ (Soudní dvůr v této části odkazuje na rozsudek Soudu Beneluxu ze dne 20. 5. 1983, zn. A 82/5, Jullien v Verschuere). Stejný názor tento soud vyslovil i v dalších věcech, např. v rozsudku ze dne 22. 6. 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 25, nebo v rozsudku ze dne 22. 6. 2000, Marca Mode, C-425/98, Recueil, s. I-4861, bod 40. Tyto zmíněné relevantní faktory, k nimž je třeba přihlížet, zahrnují zvláště povahu, zamýšlený účel, způsob použití, jakož i konkurenční nebo doplňkovou povahu dotčených výrobků nebo služeb. Takový závěr je obsažen především v rozsudku Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 23, v němž je konstatováno, že „Pojem ‘pravděpodobnosti záměny ochranné známky’ zahrnuje posouzení jak podobnosti označení, tak i jimi chráněných výrobků nebo služeb, a to jako dva neopomenutelné a vzájemné se ovlivňující faktory“, přičemž „nižší

stupeň podobnosti označení může vyvážit vyšší stupeň podobnosti výrobků či služeb a naopak“. V rozsudku Soudního dvora ve věci Canon jsou rovněž vypočteny nejdůležitější faktory, které je třeba vzít při posuzování zaměnitelnosti výrobků v úvahu. Těmi jsou povaha výrobků, jejich účel, způsob použití a komplementární či konkurenční charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost (v české odborné literatuře se objevuje i termín referenční veřejnost) a obvyklý původ zboží. Jsou-li výrobky dostupné skrze shodné distribuční kanály, bude průměrný spotřebitel spíše tíhnout k závěru, že jsou vyrobeny stejným subjektem. Toto kritérium může být především použitelné v případech, kdy jsou výrobky prodávány výlučně, či obvykle, ve specializovaných prodejnách, nicméně nelze mu přikládat příliš velkou váhu vždy, neboť v obchodních centrech jsou nabízeny výrobky téměř všech druhů. V této souvislosti jsou relevantní i měřítka obchodních zvyklostí, marketingových postupů, způsobu prodeje zboží (kamenný či elektronický obchod), možnost vyzkoušet zboží před samotnou koupí a další. Tyto úvahy lze však relevantně zohlednit až v rámci konečné úvahy o pravděpodobnosti záměny, nikoli pro závěr o podobnosti zboží. Kritérium relevantní veřejnosti (tj. skutečných a potenciálních zákazníků) bude bráno v úvahu především tam, kde půjde o sofistikované výrobky, které jsou určeny spotřebitelům s vyšším stupněm odbornosti. Významným faktorem ovlivňujícím určení výrobků specifickému okruhu zákazníků je v této souvislosti také jejich cena. V takových případech se budou lišit i distribuční kanály zboží. Různé cenové kategorie výrobků sice mohou, ale nemusí, vypovídat o jejich podobnosti. Konečně obvyklý původ zboží bude relevantní tam, kde lze učinit závěr o původu výrobků i bez detailní analýzy dříve popsanych faktorů a kde je zřejmé, že veřejnost si tohoto obvyklého původu je vědoma. Nicméně i navzdory různým výrobním místům mohou být shledány podobnými. K výše uvedenému srov. Guidelines Concerning Proceedings before the Office for Harmonization in the Internal Market (Trade Marks and Designs), Part C: OPOSITION GUIDELINES (dále jen „Metodika“; ke dni vydání tohoto rozsudku dostupná z adresy: <http://oami.europa.eu/EN/mark/marque/pdf/guidelines-oppo-fv.pdf>).

Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na konstantní judikaturu v této oblasti, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2007, č. j. 9 Ca 212/2005 – 64, v němž je uvedeno, že „podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, je překážkou bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, která je dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek, kterými jsou jednak shodnost či podobnost přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou, a jednak shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a namítaná starší ochranná známka vztahují“. Tento rozsudek je v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora. Ta pouze shodu či podobnost mezi označeními a shodu či podobnost chráněných výrobků či služeb neoznačuje za dvě samostatné podmínky, ale za společné, které se též společně posuzují. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2006, č. j. 11 Ca 258/2005 – 71, publikovaného pod č. 1247/2007 Sb. NSS, pak stejnými či podobnými výrobky a službami ve smyslu zákona o ochranných známkách jsou ty, které mají stejné nebo blízké podstatné znaky, a v důsledku toho mohou vyvolat u průměrného spotřebitele představu o tom, že pocházejí od jednoho a téhož výrobce či poskytovatele. Z hlediska spotřebitele lze tedy takové výrobky a služby zařadit do jedné skupiny oblasti spotřeby. Při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků není rozhodující, zda jsou

výrobky v rámci mezinárodního třídění výrobků a služeb vytvořeného pro administrativní účely zařizování výrobků a služeb řazeny do shodných či odlišných tříd. Ke shodnému závěru dospěl i Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 5. 5. 2000, č. j. 5 A 58/98 – 22, podle něhož „zápisem ochranné známky pro určitou službu v konkrétní třídě Mezinárodního třídění výrobků a služeb není automaticky ochrana rozšířena na všechny služby, spadající do této třídy“.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné zdůraznit, že právě s ohledem na velmi vysokou míru náročnosti, která je kladena na obsah správního rozhodnutí v oblasti známkoprávní ochrany, navíc při posuzování ochranných známek obsahujících obecně známý slovní prvek „ŠKODA“, je na místě, aby správní orgán přistupoval k otázce zjišťování skutkového stavu a posuzování jednotlivých rozhodných kritérií velmi obezřetně a s nejvyšší pečlivostí.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou procesního postupu za situace, kdy bylo napadené správní rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti ve vztahu k § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách městským soudem zrušeno v souladu se zákonem, ale ostatní důvody, pro které tak městský soud učinil, neobstojí.

V obdobné věci (rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 – 51 který byl uveřejněn pod č. 1045/2007 Sbírky rozhodnutí NSS) Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že „zrušil-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost a pro vady řízení, k zákonnosti rozhodnutí krajského soudu postačuje, byl-li dán některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí“. Podle Nejvyššího správního soudu je předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti opodstatněnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku by pak byla skutečnost, kdy by žádný z důvodů, pro které soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou by rozsudek neobstál. Právní mocí takového rozsudku krajského soudu se totiž odstraňuje rozhodnutí správního orgánu a správní řízení se vrací do stádia před vydáním rozhodnutí o odvolání, popř. do stádia před rozhodnutím správního orgánu I. stupně, pokud soud ruší i rozhodnutí tohoto správního orgánu). Zruší-li Nejvyšší správní soud zrušující rozsudek krajského soudu, vrací se přezkumné soudní řízení do stádia před vydáním rozhodnutí krajského soudu a „obnovuje“ se tak právní moc správního rozhodnutí. Nemohlo by proto zároveň vedle sebe obstát zrušení rozhodnutí správního orgánu pro jeden z důvodů, pro které bylo krajským soudem zrušeno, a současně též případné zrušení rozhodnutí krajského soudu pro nedůvodnost zrušení správního rozhodnutí z důvodu dalšího. Proto stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačuje, aby byl žalobce úspěšným v některém ze žalobních bodů odůvodňujícím závěr o nezákonnosti nebo o podstatné vadě správního řízení. Pro zákonnost zrušujícího rozsudku krajského soudu tedy stačí, byl-li dán některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí.

Nezbytnost zrušení rozsudku soudu za takové situace opírající se o ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. je jen zdánlivá. Důvodnost kasační stížnosti musí spočívat jen na důvodech zákonem předpokládaných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) a také jím nevyloučených. Nepřipouští-li zákon vůbec kasační stížnost směřující proti důvodům rozhodnutí soudu (§ 104 odst. 2 s. ř. s.), těžko může být oporou pro zrušení rozhodnutí soudu jen skutečnost, že při zákonném

výroku neobstojí pouze část odůvodnění. K jinému závěru nelze dospět ani v případech kasačních stížností nelimitovaných jejich obsahem (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Při opačném řešení, tj. zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení, by další postup krajského soudu spočíval jen v tom, že by vydal nový rozsudek se shodným výrokem a částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak v podstatě spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku krajského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud považuje rovněž za nutné se vyjádřit obecně k rozsahu přezkumu rozhodnutí správních orgánů správními soudy. Správní orgány jsou povinny vykonávat činnost podzákonnou, tedy v případech, mezích a způsoby, které zákon stanoví. Proto mohou jednat pouze tak, jak jim to zákon umožňuje a nesmí činit nic, co jim zákon nedovoluje. K tomu, aby správní orgány mohly vykonávat tuto činnost, tzn. rozhodovat o právech a povinnostech adresátů správních norem, je ovšem nezbytné, aby v procesu rozhodování nejdříve došlo k interpretaci předmětné právní normy, tedy zjištění jejího obsahu a poté k aplikaci dané správní normy na zjištěný skutkový stav. Rozmanitost a proměnnost správních vztahů a nutnost zohlednit v právní normě všechny možné podmínky její aplikace, s ohledem na měnící se okolnosti, s sebou přináší poměrně široké využívání neurčitých právních pojmů. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit, přičemž vliv má i úroveň technických znalostí, čas a místo aplikace. Zákonodárce tímto způsobem vytváří prostor správním orgánům, aby zhodnotily, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého pojmu, či nikoliv. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na nutnost odlišovat neurčitý právní pojem od správního uvážení, které je možné chápat jako zákonnou možnost správního orgánu použít jedno z více možných řešení. U neurčitých právních pojmů se však také vyskytuje jistá míra uvážení správního orgánu, která je zaměřena na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení.

Rozhodnutí správních orgánů, jejichž součástí je aplikace právní normy obsahující neurčitý právní pojem, jsou soudem ovšem pouze částečně přezkoumatelná. Při výkladu neurčitého právního pojmu soud zjišťuje, zda v konkrétním případě provedené a správním orgánem zohledněné důkazy a zjištěné skutečnosti zapadají do rámce vytvořeného neurčitým právním pojmem. Soud zkoumá, zda rozhodnutí správních orgánů vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zda byl dodržen zákonný postup řízení včetně řádného odůvodnění rozhodnutí. Soud však nemůže podrobit přezkumu úvahu správního orgánu, jež je založena na jeho subjektivním názoru a spočívá ve výběru jedné z variant řešení předmětné otázky, pokud je v řízení naplněna zásada materiální pravdy.

V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99 – 32, podle něhož „zjištění zaměnitelnosti přihlášeného označení s již zapsanou ochrannou známkou nebo s přihlášeným označením s dřívějším právem přednosti a z toho vyplývající zásah do starších práv majitele známky či přihlašovatele dříve přihlášeného označení, je otázkou skutkovou. Vlastní posouzení zaměnitelnosti je věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem (§ 34 odst. 5 správního řádu).“ Na toto rozhodnutí obsahově navazuje rozsudek téhož soudu ze stejného dne č. j. 7 A 147/99 – 35, v němž Vrchní soud v Praze dospěl mimo jiné k závěru, že „...Soud může

rozhodnutí Úřadu zkoumat v mezích žaloby jen z hlediska ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu, tj. zda žalobou napadené rozhodnutí obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o zaměnitelnosti či naopak o nezaměnitelnosti ochranných známek, zda taková úvaha neodporuje spisu (§ 38 odst. 6 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách), skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná“. Zásadní je i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001-62, dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud mimo jiné vyslovil, že „posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je věcí úvahy správního orgánu. Soud není proto oprávněn na místě správního orgánu nahrazovat jeho hodnocení důkazů vlastní úvahou a na místo zjištěného skutkového stavu postavit vlastní skutková zjištění. Své kognici pouze může a k žalobní námitce musí – podrobit hodnocení důkazů potud, zda bylo úplné a z hlediska aplikované právní normy také logické (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)“. Stejně rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, publikovaném pod č. 1064/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž uvedl: „V napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek žalovaného je logicky možným závěrem vycházejících z premis, které byly nastoleny.“ Z citovaných rozsudků vyplývá, že soud nemůže místo hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Takovým postupem by došlo k překročení pravomoci soudu při přezkumu rozhodnutí správních orgánů.

Z výše uvedeného je zřejmé, že Úřadu je dán ze zákona široký prostor pro vlastní zhodnocení předložených důkazů a zjištěných skutečností, k čemuž je dále třeba přičíst, že při rozhodování o pravděpodobnosti záměny namítané ochranné známky sehrávají svou roli i subjektivní kritéria. Správní soudy jsou však oprávněny pouze zkoumat, zda v konkrétním případě provedené, a správním orgánem zohledněné, důkazy a zjištěné skutečnosti zapadají do rámce vytvořeného neurčitým právním pojmem, zda rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zda jsou podklady k rozhodnutí použité dostačující a zda byl dodržen zákonný postup řízení, včetně řádného odůvodnění rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 - 62, dostupný na www.nssoud.cz). Městský soud však uvedeným způsobem nepostupoval a proti hodnocení Úřadu postavil zčásti hodnocení vlastní a de facto rozhodoval o věci samé.

Nejvyšší správní soud ještě nad rámec tohoto rozsudku podotýká, že argumentace městského soudu týkající se nesprávného posouzení jazykového významu slovního prvku ochranné známky ŠKODAEXPORT Úřadem, není jednoznačná (str. 29-30 rozsudku). Zprvu městský soud uvádí, že slovo ŠKODAEXPORT je jedním slovem a vytýká Úřadu, že tuto skutečnost ve svém rozhodnutí nezohlednil, neboť uměle dělil toto slovo na dvě části, avšak zároveň uznává, že je tvořeno dvěma částmi, jež lze od sebe, beze ztráty významu té které z nich, oddělit. Nesouladu shledal Nejvyšší správní soud rovněž v argumentaci městského soudu týkající se nesouhlasu s tím, že by se spotřebitelům pod slovem „ŠKODA“ vybavilo především jméno Emila Škody, zakladatele firmy Škoda Plzeň, a. s., tedy i část obchodního jména vlastníků namítané ochranné známky. Městský soud je toho názoru, že většině veřejnosti se pod tímto slovem, bude-li míněno jako obchodní jméno, vybaví v první řadě společnost vyrábějící v Mladé Boleslavi automobily téže

značky, čímž připouští zaměnitelnost napadené ochranné známky, byť přináší srovnání s jiným subjektem, než s osobami zúčastněnými na řízení, resp. stěžovatelkou.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů obě kasační stížnosti zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť jeden z důvodů, pro které městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil, tedy nepřezkoumatelnost ve vztahu k výroku podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách, obstál.

O kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož stěžovatelé ve věci úspěch neměli, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak úspěch měl a v souvislosti s řízením o kasační stížnosti mu vznikly náklady v souvislosti s právním zastoupením. Jedná se o odměnu za 3 úkony právní služby po 2 100 Kč podle ustanovení § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (převzetí a příprava zastoupení včetně nahlížení do spisu a písemné podání ve věci samé - vyjádření ke dvěma kasačním stížnostem) a 3 x 300 Kč náhrada hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Výrok o úhradě společných nákladů se opírá o ustanovení § 140 odst. 1 věta druhé o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady v řízení o kasační stížnosti, a ani nebyl podán návrh, na jehož základě by mohl soud přiznat právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu